

Štev. 4.

V ljubljani, 1. malega travna 1902.

Leto III.

Bajka o roži.

Iz visočine solnce je svetilo
na mlado zemljo, na goré in dol;
vse v blaženstvu se sladkem je topilo,
neznanih dvoje sester le hodilo
po mrzlih sencah je — bridkost in bol ...

Na ravnem polju, na visoki gori
žvrgljale ptičke so srebrni spev,
ki se prelival je v mogočnem zbori
ob tihem mraku in ob glasni zori
kot src molitve vsepovsod odmev.

Bridkost in bol sta žalostni hodili,
izgnanki in neznanki tožni dve . . .
Samí sta sebe bridko občutili
in solncu zlatemu sta zagrozili:
„Gorjé otrokom tvojim bo, gorjé!“

A solnčnih žarkov čudotvorna sila
vabila je, jih klicala na plan:
„Oglasi se, trobentica premila,
zazvoni, zvonček, vstani, belokrila
ti lilija! — Tu je vstajenja dan!“

In koder je nebo na zemljo zrló
z blestečimi in jasnimi očmi,
cvetov se tisoč nežnih je odprlo,
in nebu tisoč solz se je otrlo,
da jih cvetovom v časah zagori ...

V zatišju hladnem na samotnem vrti
grm je otožen k solncu hrepenel.
Oh, ali naj zapade zgodnji smrti?
Kaj samo njega, samo njega črti
ta solčni žar, ki je prek njega šel?

In že bridkost in bol sta pristopili,
izgnanki in pregnanki tožni dve . . .
Pogledi kalni so se razjasnili,
nedolžnemu sta grmu zagrozili:
„Gorjé ti, zapuščenec, bo, gorjé!“

In grm vztrepeče, glas mu k Bogu vzplava,
tožeče in proseče zašumi:
„Cvet eden vsa široka je planjava,
iz njega veje Tvoja moč in slava . . .
Le meni naj življenje izkipi?“

In mrak odbegne, solnce se razlije,
priplava h grmu blagi božji dih,
na veji roža bujnokrasna vzklije,
iz nje se k nebu vonj čaroben vije —
kot bi hvaležnosti bil psalm tih . . .

Za cvetom cvet . . . In tisoč jih je vzklló,
vsak izmed njih prekrasen in sladak . . .
Ljubezni večne pa je to darilo
ljubeče in usmiljeno prekrilo
bodeče trnje — prejšnje toge znak . . .

E. Gangl.

